

§ 27. Когато дедо му Нумиторъ умрелъ въ Албалонга, и редътъ дошелъ за той да царува надъ Албалонгитѣ, тогазъ имъ далъ димократическо управление, и ежегодношно имъ назначавалъ управитель. Ромулъ съ то ва поведение бѣ далъ добъръ урокъ на Римскитѣ аристократци наречени *силнитѣ*, за да търселе и тѣ автономско управление и да немале царство, но да имале по наследство управители и управляеми да бѣха. Понеже въ туй врѣме нито нарицаемитѣ Патриции не можале да участвуватъ въ управлението, а само имале видъ на властъ и носиле почтено име. Тѣ се събирале въ Съвѣтътъ повече по обичай, негли да даджтъ мнението си, и съ голѣмо внимание слушале всичкитѣ Ромулови заповѣди, послѣ си отивале; а разликата между тѣхъ и множеството била, че тѣ първомъ се учили за нѣщата, които ставале въ свѣтътъ. Колкото за другитѣ работи считале ги за маловажни. Когато Ромулъ раздѣлилъ на войницитѣ всичката земля, която бѣше завладелъ, тоже върналъ и помощницитѣ на Уинитѣ, безъ тоестъ Патрициитѣ да се убѣджтъ или да имъ било по волята, тогазъ вече явно станж, че той съвсѣмъ прѣзиралъ Сенатътъ. По тѣзи причина Сенатътъ хваналъ да се сумнява и извѣднѣжъ се растурилъ, когато не слѣдъ много врѣме и се чуло, че Ромулъ ненадѣйно исчезналъ отъ лицето на земята. Това приключение станж около Ноннитѣ на мѣсець Кинтилия, който съвпада съ Юлия. Тѣй щото положително никакъ не можа се докаже, за начинътъ на